

ЧУДОМИР ОЧИЛАТА (НЕ СЪМ ОТ ТЯХ)

chitanka.info

Да го рече друга някоя, както и да е, а то Тана Папучкина, голата фудулка, дето я мързи дупка да оплете и копче да зашие на мъжовата си риза, а го кара да я забожда с трън.

— Стига, стига — рекла — е миткала от махала на махала, като билинджийка циганка, ами да се прибере, къщата да си уреди, мъжа си да изкърпи, че който го срещне — на просяк го прави.

Че не ми ли е пометено, как'Сийке, не мили е излепено край огнището, не ми ли е окътано, ама пусти уста Танини, зяпнали като боклукчийска гальота и иди ги пълни.

Пък че нашият хубостник ходи дрипав, кой му е крив? Самичък си го прави... Не виждам, сестро, не виждам нищо вече! Доскоро се кокореха пустите ми очи и топлийка в трева да падне, дето е речено, ще я намеря, ама от година-две премрежиха се, не щат да гледат и не щат! Не мога и бримка да вържа, ни игла да вдяна, нито пък ориз да очистя.

Като си делихме бащинията едно време, събра ни бат'Тотьо един ден в старата къща, струпахме всичко на една камара и — туй на тебе, туй на кака ти, онуй пък на мене — разделихме се и никой не ни чу и не ни видя.

Тогава ми се паднаха тетъовите очила с тенекиеното калъфче.

Че защо ми са на мене, бате — думам — апостола ли ще чета в черква, или политиката ще бистря?

— Ти ги вземи казва — па ако сега ти не трябват, ще дойде време да ги потърсиш.

Послушах го мари, взех ги, мушнах ги на дъното на раклата и като съм ги мушнала, тъй съм ги и забравила. Щом ми се замяркаха паяжини пред очите, сетих се за бацьовите думи, намерих ги и като ги сложих, сестро, що щеш! То, едно ми светна отпреде, едно весело ми стана и игла почнах да вдявам, бримка връзвам лесно и като ида нявга да попоця баба Гина Масларката, за да ми сипе шарлан да подправя боба, познавам кое е пърхот и кое е живинка.

Седна вечер до лампата, наплитам чорапи или кърпя нещо, а наш Груйо ми се присмива и дума, че съм приличала на врачка с очилата. Смее ми се, подиграва ми се, по едно време гледам, като почне да чете вестник, допира си носа до него и се сърди, че ситни били буквите, замъстени били, н'ам какви били.

— А бе, жена — кай веднъж, я дай да опитам и аз тия пенджерки, бива ли ги за нещо, или ги носиш само за големство.

Кешки ръцете ми да бяха изсъхнали и да не бях му ги давала, ама знае ли човек какво го чака?

Щом ги сложи, ухили се като меденик насреща ми:

— Хооо! Че то било хубаво нещо бе! Тюууу!... Я гледай, я гледай какви едри и тлъсти букви, сякаш край вода са расли!

Взе ми ги, сестро, и повече не ги видях на очите си. И като ги взе, сякаш без ръце останах. Нищо не мога да похвана из къщи и работата ми се обърка. И кавги, кавги — все за тях.

Йовкини, комшиите, имат кираджия. Всеки ден си купува вестник момчето. Вечер го чете той, а заран го дава на наш Груя и като го подметне с очилата, сестро, че домръкнало го чете. Озоби го от край до край и щом свърши него — друг пристига. Заряза и лозе, и двор, дуварът протече и дърва няма кой да ми насече.

— А бре дай очилата, Груйо — викам — какво е това четене от тебе? Министър ли ще те нравят, началник ли, та си се заловил с тая пуста политика и ми не даваш да похвана нищо вкъщи?

— Чакай, чакай още малко — дума — да разбере Мусолини какво прави с арапите.

— А бре петите ти излезли отвън, мъжо! Дай очилата и събуй си чорапите да ги наплета, че станахме за смях на хората!

— Сербез народ туй, германците!... Не бръснат никого — трупат войски, леят топове и пет пари не дават!...

Днес Мусолини, утре германците, вдругиден Русия, Испания — зимата мина, запролети се, а той чете и не става. Стоя, стоя със скръстени ръце, сестро, па като ме хване една сакълма, блъсне ме глава, изляза на разветрение из махалата, че до мръкнало.

На два пъти можах да ги открадна от джеба му само като спеше, избягах у фелдшеркини, закърпих си фустата и това си беше, ама щеше да полудее. Окуцил котката, сестро, прокудил кокошките из махалата и да бие бялата коза от яд, да я бие, че й се съгнало млякото и досега не пуска ни капка.

Сама виждаш какво тегло тегля. Хубаво ли ми е, или не, ама на — кърпи, ший, плети, ако нямаш работа, и пуши червивите уста на Тана Папучкина.

И да са поне негови очила, той да ги е купувал, иди-дойди, а те бащиния, наследство, дето има една дума, ама като не съм от тях, как да му го реча ма, как'Сийке? Как да му го кажа?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.